

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতাৰ সমান দয়াশীল আৰু কল্যাণকাৰী হোৱা, বুদ্ধিমান সেইজন যিয়ে নিজেও পুৰুষাৰ্থ কৰে আৰু আনকো কৰোৱায়"

প্ৰশ্ন: তোমালোক সন্তানসকলে নিজৰ অধ্যয়নৰ দ্বাৰা কোনটো চেকিং (পৰীক্ষা) কৰিব পাৰা, তোমালোকৰ পুৰুষাৰ্থ কি?

উত্তৰ: অধ্যয়নৰ দ্বাৰা তোমালোকে চেকিং কৰিব পাৰা যে মই উত্তম ভূমিকা পালন কৰি আছো নে মধ্যম অথবা কনিষ্ঠ। সকলোতকৈ উত্তম ভূমিকা তেওঁৰ বুলি কোৱা হ'ব যিয়ে আনকো উত্তম কৰি তোলে অৰ্থাৎ সেৱা কৰি ব্ৰাহ্মণৰ বৃদ্ধি কৰে। তোমালোকৰ পুৰুষাৰ্থ হৈছে পুৰণি জোতা (শৰীৰ) খুলি নতুন জোতা লোৱাৰ। যেতিয়া আত্মা পবিত্ৰ হ'ব তেতিয়া তেওঁ নতুন পবিত্ৰ জোতা (শৰীৰ) পাব।

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে দুই প্ৰকাৰে উপাৰ্জন কৰিব পাৰে। এফালে হৈছে স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰা উপাৰ্জন আৰু আনফালে ৪৪ চক্ৰৰ জ্ঞান সন্ধানৰ দ্বাৰা উপাৰ্জন। এয়া হৈছে ডবল (দ্বৈত) উপাৰ্জন আৰু অজ্ঞান কালত হয় অল্পকালৰ ক্ষণভংগৰ একক উপাৰ্জন। তোমালোকৰ এই স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰে কৰা উপাৰ্জন বহুত বেছি। আয়ুসো বাঢ়ি যায়, পবিত্ৰও হৈ যোৱা। সকলো দুখৰ পৰা মুক্ত হৈ যোৱা। বহুত শ্ৰেষ্ঠ উপাৰ্জন। সত্যযুগত আয়ুস বাঢ়ি যায়। দুখৰ নাম নাথাকে কিয়নো তাত ৰাৱণৰ ৰাজ্য নাথাকে। অজ্ঞান কালত অধ্যয়নৰ পৰা অল্পকালৰ সুখ হয় আৰু আন এটা সুখ, শাস্ত্ৰ অধ্যয়ন কৰা সকলে প্ৰাপ্ত কৰে। তেওঁলোকৰ ফল'ৱাৰ্চ (অনুগামী) সকলৰ কোনো লাভ নহয়। ফল'ৱাৰ্চতো নাথাকেই কিয়নো তেওঁলোকে ড্ৰেছ (পোছাক) আদি সলনি নকৰে, ঘৰ-দুৱাৰো ত্যাগ নকৰে তেন্তে অনুগামী বুলি কেনেকৈ ক'বা! তাততো শান্তি, পবিত্ৰতা সকলো আছে। ইয়াত অপবিত্ৰতাৰ কাৰণে ঘৰে-ঘৰে কিমান অশান্তি হৈ থাকে। তোমালোকে ঈশ্বৰীয় মত পাইছা। এতিয়া তোমালোকে নিজৰ পিতাক সন্ধান কৰা। নিজকে ঈশ্বৰীয় গভাৰ্নমেন্ট (চৰকাৰ) বুলি বুজি লোৱা। কিন্তু তোমালোক হৈছা গুপ্ত। অন্তৰ কিমান আনন্দিত হোৱা উচিত। এতিয়া আমি শ্ৰীমত অনুসৰি চলি আছো। তেওঁৰ শক্তিয়ে সত্যপ্ৰধান হৈ আছে। ইয়াততো কোনো ৰাজ্য-ভাগ্য ল'ব নালগে। আমাৰ ৰাজ্য-ভাগ্য নতুন সৃষ্টিত হ'ব। এতিয়া তাৰ বিষয়ে গম পাইছো। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৪৪ জন্মৰ কাহিনী তোমালোকে শুনাৰ পাৰিবা। যেনেকুৱা মনুষ্যই নহওঁক, কোনোবাই যেনেকৈয়ে নপঢ়াওঁক কিন্তু কোন এজনেও এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে যে আহা আমি এওঁলোকৰ ৪৪ জন্মৰ কাহিনী শুনাম। তোমাৰ বুদ্ধিত এতিয়া স্মৃতি থাকে, বিচাৰ সাগৰ মন্থনো কৰা।

এতিয়া তোমালোক হৈছা জ্ঞান সূৰ্যবংশী। পুনৰ সত্যযুগত কোৱা হ'ব বিষ্ণু বংশী। জ্ঞান-সূৰ্য প্ৰকট হ'ল.....এই সময়ত তোমালোকে জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰি আছা নহয় জানো। জ্ঞানৰ দ্বাৰাই সংগতি হয়। আধাকল্প জ্ঞান চলে আকৌ আধাকল্প অজ্ঞান হৈ যায়। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এতিয়া তোমালোক বুদ্ধিমান হৈছা। যিমানহে তোমালোক বুদ্ধিমান হৈ যাবা (তেতিয়া) আনকো নিজৰ সমান কৰি তুলিবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিবা। তোমালোকৰ পিতা দয়াশীল, কল্যাণকাৰী হয় সেই কাৰণে সন্তানসকলো হ'ব লাগে। সন্তানসকল কল্যাণকাৰী নহ'লে তেওঁলোকক কি বুলি কোৱা হ'ব? গায়নো আছে - সন্তানে সাহস ৰাখিলে পিতাই সহায় কৰে। এয়াও নিশ্চয় লাগে। নহ'লে উত্তৰাধিকাৰ কেনেকৈ পাবা। চাৰ্ভিচ (সেৱা) অনুসৰিতো প্ৰাপ্তি পোৱা যায়, এয়া ঈশ্বৰীয় মিছন (অভিযান) নহয় জানো। যেনেকৈ খ্ৰীষ্টিয়ানৰ অভিযান, ইছলামৰ অভিযান আছে, তেওঁলোকে নিজৰ ধৰ্মক বৃদ্ধি কৰে। তোমালোকে নিজৰ ব্ৰাহ্মণ ধৰ্ম আৰু দৈৱী ধৰ্মক বৃদ্ধি কৰা। ড্ৰামা অনুসৰি তোমালোক সন্তানসকল নিশ্চয় সহায়ক হ'বা। কল্পৰ আগতে যি ভূমিকা পালন কৰিছিল সেয়া নিশ্চয় পালন কৰিবা। তোমালোকে দেখিবলৈ পাইছা যে প্ৰত্যেকেই নিজৰ উত্তম, মধ্যম, কনিষ্ঠ ভূমিকা পালন কৰি আছে। সকলোতকৈ উত্তম ভূমিকা তেওঁলোকে পালন কৰি আছে, যিয়ে উত্তম কৰি তোলে। সেয়েহে সকলোকে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে আৰু আদি, মধ্য, অন্তৰ ৰহস্য বুজাব লাগে। ঋষি মুনি আদিয়ে নেতি-নেতি (নাজানো-নাজানো) বুলি কৈ গ'ল। আকৌ সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ দিয়ে, আন একো নাজানে। ড্ৰামা অনুসৰি আত্মাৰ বুদ্ধিও তমোপ্ৰধান হৈ যায়। শৰীৰৰ বুদ্ধি বুলি কোৱা নহ'ব। আত্মাতে মন-বুদ্ধি আছে। এয়া ভালকৈ বুজি পুনৰ সন্তানসকলে চিন্তন কৰিব লাগে। তাৰ পিছত বুজাব লাগে। তেওঁলোকে শাস্ত্ৰ আদি শুনাৰলৈ কিমান দোকান খুলি বহি আছে। তোমালোকৰো দোকান আছে। ডাঙৰ-ডাঙৰ চহৰত ডাঙৰ দোকান লাগে। যিসকল সন্তান তীক্ষ্ণ হয়, তেওঁলোকৰ ওচৰত খাজনা বহুত থাকে। ইমান খাজনা নাথাকিলে আনক দিবও নোৱাৰে! ধাৰণা ক্ৰমানুসৰি হয়। সন্তানসকলে ভাল দৰে ধাৰণা কৰিব লাগে যাতে আনকো বুজাব পাৰে। কোনো ডাঙৰ কথা নহয়, চেকেণ্ডৰ কথা - পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। তোমালোক আত্মাসকলে পিতাক জানিছা সেইবাবে বেহদৰ মালিক

হৈ গ'লা। মালিকো ক্ৰমানুসৰি হয়। ৰজাও মালিক তেন্তে প্ৰজাইও ক'ব আমিও মালিক। ইয়াতো সকলোৱে কয় - আমাৰ ভাৰত। তোমালোকেও কোৱা শ্ৰীমত অনুসৰি আমি নিজৰ স্বৰ্গ স্থাপনা কৰি আছো, আকৌ স্বৰ্গতো ৰাজধানী হ'ব। অনেক প্ৰকাৰৰ পদবী আছে। পুৰুষাৰ্থ উচ্চ পদ পাবলৈ কৰা উচিত। পিতাই কয় যিমান এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰি পদ পাবা, সেয়াই কল্প-কল্পান্তৰৰ কাৰণে হ'ব। পৰীক্ষাত কোনোবাই কম নম্বৰ পালে তেতিয়া হাৰ্ট ফেলো হৈ যায়। এইটো বেহদৰ কথা। পুৰা পুৰুষাৰ্থ নকৰিলে তেতিয়া অন্তৰো দহিব, শাস্তি খাব লাগিব। সেই সময়ত কি কৰিব পাৰিবা। একো কৰিব নোৱাৰিবা। আত্মাই কি কৰিব! তেওঁলোকেতো জীৱঘাত কৰে, ডুবি মৰে। ইয়াত ঘাত (বলি) আদিৰ কথা নাই। আত্মাৰতো ঘাত নহয়, সেয়াতো অবিনাশী। বাকী দেহৰ ঘাত হয়, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে ভূমিকা পালন কৰা। এতিয়া তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰা, এই পুৰণি জোতা খুলি মই নতুন দৈৱী জোতা ল'ম। এয়া কোনে কয়? আত্মাই। যেনেকৈ সন্তানে কয় - আমাক নতুন কাপোৰ দিয়া। আমাক আত্মাসকলকো নতুন কাপোৰৰ প্ৰয়োজন। পিতাই কয় তোমালোক আত্মাসকল নতুন হ'লে তেতিয়া শৰীৰো নতুন লাগিব তেতিয়াহে শোভা পাব। আত্মা পবিত্ৰ হোৱাৰ লগে- লগে 5 তত্বও নতুন হৈ যায়। 5 তত্বৰে শৰীৰ গঠন হয়। যেতিয়া আত্মা সতোপ্ৰধান হয় তেতিয়া শৰীৰো সতোপ্ৰধান হয়। আত্মা তমোপ্ৰধান হ'লে শৰীৰো তমোপ্ৰধান হয়। এতিয়া গোটেই সৃষ্টিৰ পুতলাবোৰ তমোপ্ৰধান, দিনে-প্ৰতিদিনে সৃষ্টি পুৰণি হৈ যায়, অধঃপতন হৈ যায়। নতুনৰ পৰা পুৰণি সকলো বস্তুৱেই হয়। পুৰণি হৈ শেষত ডেষ্ট্ৰয় (নাশ) হৈ যায়, এয়াতো গোটেই জগতৰে প্ৰশ্ন। নতুন সৃষ্টিক সত্যযুগ, পুৰণিক কলিযুগ বুলি কোৱা হয়। বাকী এই সংগমযুগক কোনেও নাজানে। তোমালোকেহে জানা এই পুৰণি সৃষ্টিৰ এতিয়া পৰিৱৰ্তন হ'ব।

এতিয়া বেহদৰ পিতা যি পিতা, শিক্ষক, গুৰু হয় তেওঁৰ আদেশ হৈছে - পবিত্ৰ হোৱা। কাম যি মহাশত্ৰু হয়, তাৰ ওপৰত জয়ী হৈ জগতজিৎ হোৱা। জগতজিৎ অৰ্থাৎ বিষ্ণু বংশী হোৱা। কথা একেটাই। এই শব্দবোৰৰ অৰ্থ তোমালোকে জানা। সন্তানসকলে জানে যে আমাক পঢ়াওঁতা হৈছে পিতা। প্ৰথমতে এইটো দৃঢ় নিশ্চয় হোৱা উচিত। সন্তান ডাঙৰ হ'লে তেতিয়া পিতাক স্মৰণ কৰিবলগীয়া হয়। আকৌ তাৰ পিছত শিক্ষকক, গুৰুক স্মৰণ কৰিবলগীয়া হয়। ভিন্ন-ভিন্ন সময়ত তিনিওজনকে স্মৰণ কৰিবলগীয়া হয়। ইয়াত তোমালোকে তিনিওজনকে একেলগে স্মৰণ কৰিবলৈ টাইম (সময়) পোৱা। পিতা, শিক্ষক, গুৰু একেজনেই। তেওঁলোকেতো বানপ্ৰস্থৰ অৰ্থও বুজি নাপায়। বানপ্ৰস্থলৈ যাব লাগিব কাৰণে বুজি লয় যে গুৰুৰ শৰণাপন্ন হোৱা উচিত। 60 বছৰৰ পিছত গুৰুৰ শৰণাপন্ন হয়। এইটো নিয়ম এতিয়াহে ওলাইছে। পিতাই কয় - এওঁৰ বহুত জন্মৰ অন্তিমত বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত মই এওঁৰ সৎগুৰু হওঁ। বাবাইও কয় 60 বছৰৰ পিছত সৎগুৰুৰ শৰণাপন্ন হ'লো যেতিয়া নিৰ্বাণধামলৈ যোৱাৰ সময় হয়। পিতা আহেই সকলোকে নিৰ্বাণধামলৈ লৈ যাবলৈ। মুক্তিধামলৈ গৈ পুনৰ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিব লাগিব। বানপ্ৰস্থ অৱস্থাতো বহুতৰে হয়, তাৰ পাছত গুৰুৰ শৰণাপন্ন হয়। আজিকালিতো সৰু সন্তানকো গুৰুৰ শৰণাপন্ন কৰাই দিয়ে আকৌ গুৰুৱে দক্ষিণাও পাই যায়। খ্ৰীষ্টিয়ানসকলে খ্ৰীষ্টান ধৰ্মৰ কৰাবলৈ কোলাত তুলি দিয়ে। কিন্তু তেওঁলোকে কোনো নিৰ্বাণধামলৈ নাযায়। এই সকলো ৰহস্য পিতাই বুজায়, ঈশ্বৰৰ অন্ততো ঈশ্বৰেই শুনাব। আৰম্ভণিৰে পৰা শুনাই আহিছে। নিজৰ অন্তও শুনায়ে আৰু সৃষ্টিৰ গুণানো দিয়ে। ঈশ্বৰ নিজেই আহি সনাতন দেৱী-দেৱতা অৰ্থাৎ স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰে, ইয়াৰ নাম ভাৰত বুলিয়েই চলি আহিছে। গীতাত কেৱল কৃষ্ণৰ নাম দি কিমান খেলিমেলি কৰি দিলে। এয়াও ড্ৰামা, জয় আৰু পৰাজয়ৰ খেল। ইয়াত জয়-পৰাজয় কেনেকৈ হয়, এই কথা পিতাৰ বাহিৰে কোনেও শুনাব নোৱাৰে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণেও নাজানে যে আমি পুনৰ পৰাজিত হ'ব লাগিব। এয়া কেৱল তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলেহে জানা। শূদ্ৰসকলেও নাজানে। পিতাইহে আহি তোমালোকক ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা কৰি তোলে। “আমিয়েই সেয়া”ৰ অৰ্থ একেবাৰে বেলেগ। ওঁমৰ অৰ্থ বেলেগ। মনুষ্যই অৰ্থ নজনাকৈয়ে যি আহে কৈ দিয়ে। এতিয়া তোমালোকে জানিছা যে কেনেকৈ তললৈ নামি আহিলো আৰু পুনৰ কেনেকৈ ওপৰলৈ উঠিম। এই গুণানো এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পোৱা। ড্ৰামা অনুসৰি পুনৰ কল্পৰ পিছত পিতাই আহি শুনাব। যিসকল ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপক আছে, তেওঁলোক আহি নিজৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিব। পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি বুলি কোৱা নহ'ব। ক্ৰমান্বয়ে সময় অনুসৰি আহি নিজৰ-নিজৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। এয়া এজন পিতাইহে বুজায়, মই কেনেকৈ ব্ৰাহ্মণ হওঁ তাৰ পিছত সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী ডাইনেষ্টি (ৰাজ বংশ) স্থাপনা কৰোঁ? এতিয়া তোমালোক হৈছা গুণান সূৰ্যবংশী যিসকল আকৌ বিষ্ণুবংশী হোৱাগৈ। শব্দবোৰ বহুত সাৱধানৰে লিখিব লাগে, যাতে কোনো ভুল নহয়।

তোমালোকে জানা যে এই গুণান এটি-এটি মহাবাক্য হৈছে ৰত্ন, হীৰা। সন্তানসকলৰ বুজাবলৈ বহুত ৰিফাইনেঞ্চৰ (শুদ্ধতাৰ) প্ৰয়োজন। কোনো শব্দ ভুলকৈ উচ্চাৰিত হ'লে তৎক্ষণাত শুদ্ধ কৰি বুজাব লাগে। সকলোতকৈ ডাঙৰ ভুল হৈছে পিতাক পাহৰি যোৱাতো। পিতাৰ আদেশ হৈছে মামেকম্ (কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। এইটো পাহৰিব নালাগে। পিতাই কয় - তোমালোক মোৰ বহুত পুৰণা প্ৰেমিকা হোৱা। তোমালোক সকলো প্ৰেমিকাৰ এজনেই প্ৰেমিক। তেওঁলোকতো এজনে আন

জনৰ চেহেৰাৰ ওপৰত প্ৰেমিক-প্ৰেমিকা হয়। ইয়াততো এজনেই প্ৰেমিক। তেওঁ এজনে কিমান প্ৰেমিকাক স্মৰণ কৰিব। অনেকে এজনক স্মৰণ কৰাতো সহজ, এজনে কেনেকৈ অনেকক স্মৰণ কৰিব! বাবাক কয় - বাবা মই তোমাক স্মৰণ কৰো। তুমি মোক স্মৰণ কৰানে? হেৰ' স্মৰণ তোমালোকে কৰিব লাগে, পতিতৰ পৰা পবিত্ৰ হ'বলৈ। মই জানো পতিত হওঁ, যে স্মৰণ কৰিম। তোমালোকৰ কাম হৈছে স্মৰণ কৰা কিয়নো পাবন হ'ব লাগে। যিয়ে যিমান স্মৰণ কৰে আৰু ভাল বীতিৰে চাৰ্ভিছো (সেৱা) কৰে, তেওঁৰহে ধাৰণা হয়। স্মৃতিৰ যাত্ৰা বহুত ডিফিকাল্ট (কঠিন), ইয়াতেই যুদ্ধ চলে। বাকী এনেকুৱা নহয় যে তোমালোকে ৪৪ জনৰ চক্ৰ পাহৰি যাব। এই কাণ সোণৰ পাত্ৰৰ দৰে হোৱা উচিত। যিমানেই তোমালোকে স্মৰণ কৰিবা সিমানেই ধাৰণা ভাল হ'ব, স্মৰণৰ শক্তি থাকিব সেয়েহে কোৱাও হয় স্মৰণৰ ধাৰ থাকিব লাগে। জ্ঞানৰ দ্বাৰা উপাৰ্জন হয়। স্মৰণৰ দ্বাৰাহে ক্ৰমানুসাৰে সৰ্বশক্তি পোৱা যায়। তৰোৱালতো ক্ৰমানুসাৰে ধাৰৰ পাৰ্থক্য থাকে। সেয়া হৈছে স্থূল কথা। মূল কথা এজন পিতাইহে কয় - অলফক (আল্লাক) স্মৰণ কৰা। সৃষ্টিৰ বিনাশৰ কাৰণে এই একমাত্ৰ এটমিক বোমাই থাকিব আৰু আন একো নাথাকে, ইয়াত কোনো সৈন্যও নালাগে, কেপ্টেইনো নালাগে। আজি-কালিতো এনেকুৱা তৈয়াৰ কৰিছে যে তাত বহি-বহিয়েই বোমা এৰিব। তোমালোকে ইয়াত বহি-বহিয়ে ৰাজ্য লোৱা, তেওঁলোকে তাত বহি সকলোৰে বিনাশ কৰি দিব। তোমালোকৰ জ্ঞান আৰু যোগ, তেওঁলোকৰ মৃত্যুৰ সামগ্ৰী ইকুৱেল (সমান) হৈ যায়। এয়াও হৈছে খেল। সকলোৱে ভাওৰীয়া নহয় জানো। ভক্তিমাৰ্গ সম্পূৰ্ণ হ'ল, পিতাইহে আহি নিজৰ আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ পৰিচয় দিয়ে। এতিয়া পিতাই কয় ব্যৰ্থ কথা তোমালোকে নুশুনিবা সেয়েহে হিয়াৰ নো ইভিল (ব্যৰ্থ নুশুনিবা).... ইয়াৰ চিত্ৰ বনোৱা হৈছে। আগতে বান্দৰৰ বনোৱা হৈছিল, এতিয়া মনুষ্যৰ বনায় কিয়নো চেহেৰা মনুষ্যৰ পিছে চৰিত্ৰ বান্দৰ সদৃশ, সেয়েহে তুলনা কৰা হয়। তোমালোক এতিয়া কাৰ সেনা? শিৱ বাবাৰ। বান্দৰৰ পৰা তোমালোকক মন্দিৰৰ যোগ্য কৰি আছে। ক'ৰ কথা ক'লৈ লৈ গৈছে। বান্দৰে কোনো পুল (সেতু) আদি বান্ধিব পাৰে জানো? এই সকলোবোৰ হৈছে মুখৰ কথা। যদি কেতিয়াবা কোনোবাই সোধে যে তোমালোকে শাস্ত্ৰক মানানে? কোৱা বাঃ! এনেকুৱা কোন হ'ব পাৰে যিয়ে শাস্ত্ৰক নামানিব। আমি সকলোতকৈ বেছি মানো। তোমালোকেও ইমান নপঢ়া যিমান আমি পঢ়োঁ। আধাকল্পই আমি পঢ়িছোঁ। স্বৰ্গত শাস্ত্ৰ, ভক্তিৰ কোনো সামগ্ৰী নাথাকে। পিতাই কিমান সহজভাৱে বুজায়। তাৰ পিছতো আনক নিজৰ সমান কৰি তুলিব নোৱাৰে। সন্তানসকলে বন্ধনৰ কাৰণে ক'তো ওলাব নোৱাৰে। ইয়াকো ড্ৰামা বুলিয়েই কোৱা হ'ব। পিতাই কয় এসপ্তাহ বা ১৫ দিন কোৰ্ট (পাঠ্যক্ৰম) কৰি পিছত নিজৰ সমান কৰি তুলিবলৈ লাগি যোৱা উচিত। য'ত ডাঙৰ-ডাঙৰ চহৰ আছে, কেপিটেলত (ৰাজধানী) বেৰি ধৰিব লাগে (সেৱাৰ বিস্তাৰ কৰিব লাগে) তেতিয়াহে তাৰপৰা আৰাজ ওলাব (প্ৰভাৱ বিস্তাৰ হ'ব)। ডাঙৰ ব্যক্তিৰ অবিহনে আৰাজ ওলাব নোৱাৰে। জোৰকৈ ঘেৰাও কৰা তেতিয়া বহুত আহিব। পিতাৰ ডাইৰেক্সন (নিৰ্দেশনা) নোপোৱা জানো। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(১) জ্ঞান আৰু যোগেৰে নিজৰ বুদ্ধিক ৰিফাইন (পৰিশোধিত) কৰি তুলিব লাগে। পিতাক পাহৰি যোৱাৰ ভুল কেতিয়াও কৰিব নালাগে। প্ৰেমিকা হৈ প্ৰেমিকক স্মৰণ কৰিব লাগে।

(২) বন্ধনমুক্ত হৈ নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে। উচ্চ পদ পোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। পুৰুষাৰ্থত কেতিয়াও অন্তৰ দুখী কৰিব নালাগে।

বৰদান: সংকল্পৰূপী বীজক সদায় সমৰ্থ কৰি তোলাঁতা জ্ঞানী আত্মা হোৱা
জ্ঞান শুনা আৰু শুনোৱাৰ লগতে জ্ঞান স্বৰূপ হোৱা। জ্ঞান স্বৰূপ অৰ্থাৎ যাৰ প্ৰতিটো সংকল্প, বচন আৰু কৰ্ম সমৰ্থ হয়, ব্যৰ্থ সমাপ্ত হৈ যায়। য'ত সমৰ্থ থাকে ত'ত ব্যৰ্থ থাকিব নোৱাৰে। যিদৰে প্ৰকাশ আৰু অন্ধকাৰ একেলগে নাথাকে। গতিকে জ্ঞান হৈছে প্ৰকাশ, ব্যৰ্থ হৈছে অন্ধকাৰ সেয়েহে জ্ঞানী আত্মা মানে প্ৰতিটো সংকল্পৰূপী বীজ সমৰ্থ হোৱা। যাৰ সংকল্প সমৰ্থ তেওঁৰ বাণী, কৰ্ম, সম্বন্ধ সহজে সমৰ্থ হৈ যায়।

স্লোগান: সূৰ্যবংশীলৈ যাবলৈ হ'লে যোগী হোৱা, যোদ্ধা নহয়।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!